

Frivillig hjælper – sig bare ja!

Tilbage i 1997 startede min datter på T2, det som i dag svarer til K4.

Fra at gå til undervisning i svømmeskolen og til at starte på T2 er den store forskel i starten, at man nu pludselig er med i klublivet. Der gik ikke lang tid, før det var T1 og der kom stævner i weekenderne.

Var det en fodbold/håndbold kamp eller lign. ville jeg helt klart have stået på sidelinien. Et svømmestævne kan ikke sammenlignes, for som de fleste ved, er det oftest daglange stævner og ofte stævner som ligger langt fra Silkeborg. Det er derfor ikke helt så "nemt" at være tilskuer til et svømmestævne.

Heldigvis stod klubben og manglede hjælpere til stævner m.v.

Jeg blev spurgt, om ikke jeg havde lyst til at tage med som holdleder. Det skulle da prøves og jeg kan kun anbefale alle forældre at gøre det samme.

Ikke alle unge mennesker synes det er "fedt" at have en forælder med, men hvis ikke der er frivillige til at hjælpe, er der på sigt ingen klub.

Det at komme af sted med alle de unge mennesker, være sammen med dem hele dage og ofte hele weekender, det burde alle forældre prøve. Det er meget givende.

Er det de mindste hold, er det lidt som "mor" man er med – "hvornår skal jeg spise min madpakke", "hvor er min t-shirt", "kan du ikke hjælpe med min luftmadras" o.s.v.

Når de bliver større, er det mere som den praktiske "gris" der noterer tider, hjælper trænerne med det praktiske og bare "står til rådighed" for svømmerne/trænerne.

Jeg har talrige gange ligget i gymnastiksale – lyttet til 25 snakkende og dernæst til 25 snorkende svømmere – stået op kl. 5.30 uden at have fået ret meget søvn – været "på" hele dagen – og alligevel på hjemvejen tænkt – hvor er jeg heldig at få lov at være med – at være en del af det sociale.

Jeg kan kun anbefale at prøve. Har du ikke lyst til at deltage aktivt i svømningen, er det også meget givende at gå ind i bestyrelsesarbejdet. I og med klubben ikke er en del af en større klub med mange forskellige sportsgrene, er det kun svømningen der bruges kræfter på og derfor er det også langt nemmere at være med til at "gøre en forskel".

Ps. Ind imellem må jeg alligevel have sovet – jeg husker engang, jeg havde fået en meget lille luftmadras med, hvor jeg vågnede ved at Martin (Jensen) og Bjørn (Sørensen) stod og målte om min bagdel holdt sig indenfor luftmadrassen – eller den stak udover kanterne ☺

Randi Thygesen